

30

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

30. Glem ikke barna.

Henvisninger: Sister White, s.77-82.

Tekst for dagen: Ordspråkene 22,6.

1.scene: Gjennom snøen til skolen.

Jeg er sikker på at de fleste av dere går på en fin menighetsskole med gode pulter og stoler. Det er sannsynligvis mange barn på din skole, så dere må ha flere lærere til de forskjellige klassene. Om vinteren når det er kaldt, er det sikkert godt og varmt på skolen, så dere slipper å sitte med kalde hender og føtter. Jeg håper dere setter pris på den gode skolen og lærerne, fordi for lenge siden hadde ikke adventistene noen menighetsskoler hvor barna kunne gå. De måtte gå på offentlige skoler alle sammen. De barna måtte være både modige og vennlige, for de andre barna var ikke alltid snille mot dem. De gjorde narr av adventistbarna og sa: "Dere er dumme som går i kirken på lørdag. Alle andre går i kirken på søndag. Og dere aner ikke hvor godt det er å spise flesk og svinekjøtt, og kaffe og te er så deilig. Dere er dumme som tror at Jesus snart kommer igjen."

Men etter hvert som syvendedags-adventistsamfunnet vokste, ble det bedre organisert. Søster White fikk synet fra Gud om at vi skulle ha menighetsskoler hvor gutter og jenter og unge mennesker kunne få kristen utdanning og ha kristne lærere. Gud sa til henne at det skulle være menighetsskole selv om det ikke var mere enn seks barn.

Den første skolen vi hadde var en ungdomsskole i Battle Creek, Michigan. Men det var ingen skole for barn. Søster White hevdet at vi ikke måtte glemme barna. Hvis vi skal få trofaste menn og kvinner til å bli ledere og arbeidere, så må vi utdanne dem fra de er helt unge. La oss slå opp Ord. 22,6 og se hva Bibelen sier om barna: "Lær den unge (Eng. et barn) den vei han skal gå, så viker han ikke fra den, selv når han blir gammel."

Så begynte skolen vår å utdanne lærere som kunne reise ut og sette i gang menighetsskoler. Men enda før disse lærerne var ferdig med sin skolegang, kom det spørsmål fra foreldre etter lærere som kunne komme og undervise barna deres. De sa: "Vi trenger en menighetsskole. Barna våre må få lære fra Bibelen på skolen. De må lære å bli misjonsarbeidere." Disse foreldrene trodde at om vi skal bli arbeidere for Gud, så trenger vi å utdanne oss, som det står i 2.Tim.2,15: "Legg vinn på å fremstille deg for Gud som en som holder prøve, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, i det du rettelig lærer sannhetens ord."

To av disse foreldrene var herr og fru Albert Alkire. Om våren 1897 skrev de til bestyreren for skolen vår i Battle Creek og sa at de ønsket en lærer som kunne ha skole for deres fem barn. Men det var ingen lærer som var ferdig til å begynne å undervise enda. Hele sommeren gjorde bestyrer Sutherland sitt beste for å få noen lærere ferdig.

Sent på sommeren skrev fru Alkire et brev som inneholdt triste nyheter. Hun fortalte at hennes mann, herr Alkire var død, men hun ønsket fremdeles å få en skole for barna og ba om å få en lærer. På denne tiden var det fire andre menigheter som også spurte etter lærere, så fem unge menn og kvinner sa at de var villige til å forlate skolen og reise ut og begynne menighetsskoler.

En ung dame som het Maud Wolcott reiste til Bear Lake, Michigan for å ha skole for fru Alkire's barn. Det var en kald og hvit verden frøken Wolcott kom til. Bakken og trærne var dekket av et tykt snøteppe og innsjøene var dekket av is. Men frøken Wolcott ble ønsket varmt velkommen av både elevene og fru Alkire. De var så takknemlige for at hun var villig til å komme og begynne en skole

for dem.

Det var også andre barn fra menigheten som kom til den nye skolen, så tilsammen ble det tretten elever. Fordi de ikke hadde noen skolebygning, og dette var langt ute på landet, hadde de skolen på gården til fru Alkire. Det var ikke noe stort hus. Det var bare to rom og et skjul i første etasje, og annen etasje var bare delvis gjort i stand da herr Alkire døde. Det var et lite rom til lærerinnen og et stort rom til moren og de fem barna.

Stuen ble skoleværelse, hvor de brukte bord og stoler i stedet for pulter. De hadde en hjemmelaget tavle. Men det som barna likte best av alt, var orgelet. Lærerinnen spilte mens barna sang, og de elsket å synge.

Vanligvis dro de 8 kilometer til sabbatsskole og gudstjeneste med hest og vogn. En gang var det så kaldt at hestene ikke kunne gå. Frøken Wolcott og hennes eldste elev, Laura, gikk de 8 kilometrene gjennom snøen og over isen. Frøken Wolcott frøs både på nese og ører, men hun kom til sabbatsskolen og begynte den presis, for hun var sabbatsskoleformann.

2.scene: Hjelp oss å redde skolen.

De hadde mange erfaringer det første året som viste hvordan Gud passet på dem og velsignet den lille skolen. En dag midt på vinteren med snø og is over alt, begynte det å brenne i taket på huset. Frøken Wolcott og Alice løp ovenpå og stablet stoler oppå hverandre. Frøken Wolcott kløv opp og øste vann på taket etter hvert som Alice rakte henne. Laura klatret opp på taket på en gammel ustø stige og helte bøtter med vann utover som barna hentet til henne.

Til slutt var brannen sløkket og skolen berget. Fru Alkire visste ikke en gang om brannen, for hun var ute på låven alene og ba for barna sine og for lærerinnen og for den nye skolen. Hun var så trett og bedrøvet og ensom etter mannen døde, og hun ba Gud om hjelp til å oppdra de fem farløse barna på den riktige måten. Og uten at hun visste om det, så hjalp Gud dem akkurat da og reddet skolen og hjemmet deres. Da hun kom ut fra låven og de fortalte henne hva som hadde hendt, var fru Alkire svært takknemlig, for hun så at Gud allerede hadde hørt hennes bønn. Dette ga henne nytt mot til å møte fremtiden.

Som resultat av at de begynte menighetsskoler i 1897, var det femten små skoler ved slutten av det første skoleåret. Hvert år siden da har det startet nye skoler, til det i dag er omkring fem tusen syvendedags adventistiskoler over hele verden, i jungelen i Afrika og Borneo, langs de store elvene i Syd-Amerika og India, ute i ørkenene og ute på de tropiske øyene. Ja, over hele verden er det menighetsskoler og kristne lærere som ikke bare underviser i lesning, skriving og regning, men også om Bibelen og om Jesu store kjærlighet. Mange gutter og jenter ville aldri ha lært om Jesus hvis ikke menigheten hadde satt i gang disse skolene. Foreldre i disse landene vil gjerne at barna deres skal få gå på disse skolene så de kan få en utdanning, men mange av dem blir også kristne.

Ved siden av disse barneskolene, har vi omkring syv hundre ungdomsskoler og høyskoler så våre unge kan få utdanning på nesten alle felt, ved våre egne skoler.

Ja, syvendedags-adventistsamfunnet har forgrenet seg på mange måter og på mange steder siden den første skolen i Battle Creek begynte å utdanne lærere som resultat av de syn som søster White fikk for mange år siden.